

Een kracht der dwaling

Wie vandaag het oor te luisteren legt, moet wel vaak denken aan wat de Apostel schrijft aan de Thessalonicenzen (2, 2:11): God zal hun zenden een kracht der dwaling, een energie, die dwalen doet. Dat is blijkens het verband, een rechtvaardige straf van God over hen, die gewelgd hebben de waarheid te gelooven, die de liefde der waarheid niet hebben aangenomen om zalig te worden. Men geeft de HEERE tot hun straf aan de leugen over.

Zijn er tijden, waarin „alle wind van leer” over de christenheid waait, er zijn ook dagen, waarin de valsche profetie de kracht krijgt van der storm. Wat dan niet vast geworteld is, wordt ontworteld en neergeworpen.

Zoo is het vandaag.

Misschien erger dan ooit te voren.

Misschien!

Want er is in dezen ook niets nieuws onder de zon. Maar er is toch tusschen de ketterij van zegge een halve eeuw terug en thans een belangrijk verschil. Het toen heerschend modernisme trad op in rechtstreeksche bestrijding van de Waarheid Gods. De autoriteit van Gods Woord loochende men openlijk; met alles wat „bovennatuurlijk” was, rekende men af; de wonderen werden uit den bijbel geschrapt; de feitelijke der heilsfeiten werd ontkennd; de vleeschwording des Woords, de Opstanding en Hemelvaart des Heeren werden geloofchend.

Dat is thans anders.

Vandaag krijgt Prof. H. Bavinck gelijk, die eens schreef, dat zelfs de leugen de waarheid hulde moet doen door zich te hullen in haar kleed. Vandaag komt de heterodoxie in het gewaad der orthodoxie; de valsche profetie in den mantel der ware profetie; de vreemde leer in de vermomming van de belijdenis der kerk. Radio en drukpers brengen dat alles van huis tot huis. Een energie, die dwalen doet. Het stormt. En het is vaak als die geweldige gedreven wind van den Pinksterdag.....

Om bang van te worden!

Zullen de menschen, onze menschen den leugengeest, dien God gezonden heeft, onderkennen? Niet meegevoerd worden op de vleugelen van dezen stormwind? Kennen ze onder de vele stemmen de stem van den Goeden Herder, den eigen Herder nog?

De belofte is er: „Ik ken de mijnen en word van de mijnen gekend”, Joh. 10:14. De schapen kennen Zijn stem. „Maar den vreemde zullen ze geenszins volgen, maar ze zullen van hem vlieden, overmits zij de stem des vreemden niet kennen”.

Maar om die stem te kennen, van alle andere stemmen te onderkennen, is het noodig, met die stem vertrouwd te zijn. Een kind kent Moeder's voetstap, omdat het met Moeder dagelijks verkeert. Verkeeren we zoo dagelijks met het Woord Gods? Men heeft wel gezegd, dat het Nederlandsche Christenvolk gaarne theologiseert. Ook dat was eens. Maar meer dan een theologiseerend volk hebben we behoefte aan een bijbelvast volk, dat den Bijbel door en door kent; dat ook de belijdenis van het Woord Gods verstaat en dat met die kennis gewapend terstond de stem van den vreemde onderkent en zich aan dien vreemde niet toevertrouwt.

In dat opzicht is ook onder ons voortgaande bekeering noodig. En als naar Psalm 50 de rechte dienst van God en het ware dankofferen bestaat in het betalen van zijn geloften aan den Allerhoogste, dan mogen onze vaders en moeders maar beginnen in het onderwijzen en het doen onderwijzen van hun kinderen gerechtigheid beoefenen aan eigen huis.

Dan zal het zaad Hem dienen.

En staande blijven ook wanneer de storm van valsche profetie vaart over de aarde: de energie, die dwalen doet.

D. E. C.

we en afvallige kerk is, die de uitgeleide vergadering der geloovigen het felst bestoekt en benauwt.

Waren het niet de Joden steeds weer, die overal de heidenen tegen de apostelen opzetten, en door hun lasterlijke aantijgingen de vervolging tegen hen ontstekende? En heeft de Roomsche kerk anders gehandeld tegenover de Kerken der Reformatie in de 16e eeuw? En de Hervormde kerk tegen de Kerken der Afscheiding in de vorige?

En wat ervaren wijzelf als Vrijgemaakte Kerken van degenen, die ons wilden binden aan hun menselijke vonden en wetten, en ons vanwege onze meerdere gehoorzaamheid aan God dan aan de menschen hebben uitgebannen? Heeft men niet al zijn best gedaan — en gaat daar nog steeds mee door! — om met behulp van de rechterlijke macht ons alle vergadergelegenheid te ontnemen en zoo onzen Kerkdienst onmogelijk te maken? Zijn er niet predikantsgezinnen uit de pastorie gezet op een wijze, waarover de wereld zelfs schande spreekt? En wordt niet soms vandaag aan den dag op leugenschichtige en lasterlijke manier tegen ons geageerd, zóó, dat men het tenslotte zelf geloofd? Wroet men niet in de ingewanden der Kerk op een wijze, waarin alleen de Satan behagen scheppen kan?

Het is hard en uitermate pijnlijk deze bejegening te moeten ervaren; te moeten ervaren van menschen, die zich naar den Naam van Christus noemen. Maar vreeslijker is de schuld, die degenen op zich laden, welke deze dingen doen. En het is troostvol voor de Kerk, als zij weten mag, dat deze bejegening haar wedervaart vanwege haar trouw en gehoorzaamheid aan haar Goddelijke roeping. Want in plaats van zich daardoor uit haar evenwicht te laten brengen en aan het twijfelen aangaande haar zaaksgerechtigheid, mag zij veeleer daarin zien een bewijs, dat zij zich bevindt op den goeden weg. Dat ook aan haar bewaardheid wordt het woord van haar Heer en Koning: de wereld heeft ze gehaat, omdat zij van de wereld niet zijn, gelijk Ik van de wereld niet ben (vs 14). Want van wie is onze Heiland zóó gehaat als van Zijn eigen volk, dat weigerde zich te laten terugroepen van de wijsheid der Ouden tot het eigen Woord van God?!

Dan mag de Kerk temidden van alle aanvechting en bestrijding, ook onder droefheid en leed over de ontrouw en afval der broeders, die eens naast ons stonden, ja ons voorgingen in den strijd der vrijmaking van 's Heeren Kerk, toch rustig en zeker haar weg vervolgen, in de blijde geloofswetenschap, dat daar ligt het gebod van haar Hoofd en Heer: Vader, Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van den booze (vs 15). De blijde geloofswetenschap ook, dat de Vader Hem altijd hoort. Dat dus haar bewaardheid van den booze van den Vader is gegarandeerd! Een bewaardheid, die zich voltrekt door haar heilighing in de waarheid. Welke heilighing onze Heere Christus eveneens tot inhoud van Zijn Hoogepriesterlijk gebod heeft gemaakt, gelijk we volgende week hopen te zien.

J. GROEN.

KERKELIJK LEVEN

Meester reeds tot openbaring zien komen, b.v. in het gebed der heidensche Gadarenen om als 't-u-blijft hun gebied te verlaten, omdat zij meer waarde hechtten aan hun varkens dan aan Jezus. Maar ook in de dreigende houding der Joden, waar zij — vanwege Zijn getuigenis van Zijn één-zijn met den Vader — de steenen opnamen om Hem te steenigen (10:31).

En waar zij voorbestemd waren om als Zijn getuigen in de wereld uit te gaan, daar konden zij weten, wat daarbij ook hun te wachten stond.

En mochten zij zich nu nog altijd sterk hebben gevoeld, doordat hun Heer en Meester Zelf bij hen was, waar Hij gereed stond Zijn werk hier op aarde te beëindigen om weer te keeren tot den Vader, daar is thans Zijn gebod voor hen om hun bewaardheid in Gods Naam, d.i. Zijn Openbaring, vs 11 en in onzen tekst om hun heilighing in de waarheid.

Let wel, de Heiland bidt nergens, dat Zijn apostelen voor den haat der wereld gespaard mogen blijven. Dat kan eenvoudig niet! Evenmin als Hijzelf bij de getrouwe vervulling van Zijn ambtsroeping den haat der wereld kon ontgaan.

En de apostelen hebben dan ook dien haat der wereld op hun heur aan den lijve ondervonden. In gevangenschap en lichaamsfoltering, tot in den marteldood toe. En, o zeker, zij hadden dat alles kunnen ontgaan, wanneer zij n.l. hun roeping ontrouw geworden waren. Wanneer zij voor de dreiging uit den weg waren gegaan: volstrekt niet meer te spreken, noch te leeren in den naam van Jezus (Hand. 4:18). Dan hadden zij hun geloof best voor zichzelf mogen houden, en zou niemand hen een stroobreed in den weg hebben gelegd.

Maar omdat zij zich hun roeping bewust waren, dat zij als getuigen van Jezus Christus van God in de wereld gezonden waren, en zij de dreiging weerstonden met hun: Oordeelt zelf, of het recht is voor God, u, Joodsche Raad, meer gehoor te geven dan God. Want wij kunnen niet laten te spreken van hetgeen wij gehoord en gezien hebben (Hand. 4:19, 20), daarom is de haat der wereld, niet het minst van de kerkelijke wereld, over hen losgebarsten, welke hen ten doode toe heeft vervolgd.

En datzelfde geldt van de Kerk, gebouwd op het fundament van apostelen en profeten. Haar geschiedenis geeft er overvloedig blijk van, dat de wereld haar verdraagt, ja zelfs met gunstbewijzen overlaadt, wanneer zij n.l. haar roeping van de verheerlijking van Gods Naam in de prediking van het volle Woord Gods maar verzaken wil; doch dat de wereld haar op alle manier en met alle kracht tegenstaat en poogt uit te roelen, wanneer zij zich haar roeping bewust blijft en onbeschroomd het Woord Gods verkondigt over heel het leven in al zijn verbanden en verhoudingen.

De geschiedenis der Kerk geeft er bovendien overvloedig blijk van, dat zoo vaak de wereld in de Kerk binnendringt en een geest van synthese zich van haar meester maakt, dat, zoodra de Geest des Heeren de reformatie der Kerk bewerkt, en haar zich aan dien synthesegeest ontworstelen doet, het juist de ontrou-

„Ware” en „valsche kerk”: veranderde betekenis der woorden

We hebben een vorig maal iets gezegd over de betekenis van de (buiten- en) binnenlandsche belijdenisgeschriften met betrekking tot de leer omtrent de kerk.

In aansluiting daaraan zouden we ditmaal iets voorbereidends willen zeggen terzake van de manier, waarop de belijdenisgeschriften spreken van „ware” en „valsche kerk”.

Want dat is noodig.

Het blijkt n.l., dat er velen zijn, die op geen stukken na zich meer kunnen voorstellen wat bedoeld wordt, als door een gereformeerden mond gesproken wordt van „ware” en „valsche kerk”.

Neen, ik denk nu niet aan die synodocratische figuur, die — het verhaal is historisch — onlangs uitvoer tegen een vrijgemaakte, omdat „die vrijgemaakte kerk” dorsten spreken van „ware” en „valsche kerk”; hij meende, dat dat een booze uitvinding was van hen, maar dan zulk eene, waar verder de heele wereld om lachte, en die zóó mal was, dat alleen die afzonderings-wellustelingen het in hun hoofd konden halen, zoo'n in zich zelf reeds onzinnige onderscheiding ook maar te gebruiken, en voor zinvol te houden. Toen de vrijgemaakte hem vroeg: maar geloof jij dan niet aan de onderscheiding van ware en valsche kerk?, was het antwoord: natuurlijk niet. Daarop verzocht de gereformeerde hem, dan eens te lezen zijn eigen belijdenis; daar stond het duidelijk in; en, hij had toch die belijdenis aanvaard? De Belijdenis werd er bij gehaald, en waarlijk, het stond er. Het enige, wat toen nog overbleef van den storm der verwijten was: nu ja, die belijdenis is al zooveel eeuwen oud, daar zijn wij toch zeker niet aan gebonden? U merkt, dat de man wel goed begreep, dat de belijdenis opgesteld werd enkele eeuwen geleden, maar dat het woord: „wij gelooven en belijden” is gedateerd op vandaag. Zou de spreker allicht zich ook van de twaalf artikelen los maken? Die zijn nog veel ouder dan de Nederlandse Geloofsbelijdenis? Om nu maar te zwijgen van de belijdenis van „Athanasijs” en wat daar verder volgt.

Over zoo'n geval zwijgen we, al zijn we overtuigd, dat er velen zijn, die min of meer hetzelfde „standpunt” innemen.

Maar graag willen we iets zeggen tot hen, die „er mee zitten”. Ze nemen de belijdenis serieus; hun moeilijkheid begint juist daar, waar ze zich realiseren, dat zij metterdaad ook zólf in het heden zeggen te gelooven en te belijden; ze willen niet met een dollen kop wegloopen, noch met een dwazen kop schamper zeggen: nou ja, dat staat er wel, maar het is al zoo oud, en ik trek me er niets van aan, al heb ik verzekerd, dat ik het heb aangenomen met heel mijn hart. De menschen, die ik bedoel, kunnen het zich niet voorstellen, hoe het nu precies zit. Wat geen wonder is, want je wordt vandaag overstroomd met „interpretaties”.

Hun moeilijkheid ligt meer dan eens in de woorden „waar” en „valsch”. „Valsch” klinkt zoo — valsch, zoo onbroederlijk, en aanmatigend. En, als je uitgaat van de pluriformiteit, wel, dan heb je toch geen recht meer, „een andere kerk” valsch te noemen? Ze zijn dan misschien „meer” of „minder zuiver”, al die kerken en instituten; de één heeft meer dan de andere begrepen van de waarheid of ervan overgehouden. Maar „valsch” kan men toch niet meer zeggen?

Zulke menschen zijn een antwoord waard.

?

Dat antwoord zal geen handigheidje mogen zijn. Er is anders stof voor handigheidjes genoeg, en het kan zijn nut hebben, er even op te wijzen, teneinde valsche vlagvertoon met wat nuchterheid te breken. Men hoort nogal eens zeggen: het zijn die vrijgemaakten, die met dat afschuwelijke wit-zwart-schema werken. Opgestoot door een paar opgewonden Kamper lieden. Op dat punt zijn onze tegenstanders het allemaal eens, van „De Roeper” tot het barthiaansche „In de Waagschaal” toe (waar deze week iemand ongelooflijk dapper..... fantaseert over ons). Neen, maar dan de „synodalen”: daar is de toon liefelijker, daar werkt men niet met het wit-zwart-schema, noch met dat van „waar-valsche”.